

„Isten gyermekei vagyunk.” (Róm 8,14.)

ÉBRESZTŐ

2015. JÚNIUS

Káposztásmegyeri Katolikus Közösség lapja, 25. évf. 3. (134.) szám

egymással, egymásért és egymásban

Ma ülünk a Szentháromság ünnepét, amely a három személyben – az Atyában, a Fiúban és a Szentlélekben – létező egyetlen Isten misztériumára emlékeztet minket. A Szentháromság isteni személyek közössége, amelyben e személyek mindegyike a másikkal van, a másikért van és a másikban van: ez a közösség Isten élete, az élő Isten szeretetmisztériuma. Jézus pedig feltárta előttünk ezt a misztériumot. Ő beszélt nekünk Istenről mint Atyáról, beszélt nekünk a Szentlélekről és beszélt önmagáról mint Isten Fiáról. Ily módon kinyilatkoztatta nekünk ezt a titkot. Feltámadása után pedig, amikor elküldte tanítványait, hogy hirdessék az evangéliumot a népeknek, azt mondta, hogy kereszteljék meg őket „az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében” (Mt 28,19). Krisztus ezt a parancsot adja minden időben az egyháznak, amely az apostoloktól örökölte a missziós megbízatást. Ez a parancsot nekünk, mindnyájunknak is adja, akik a keresztség erejében közösségéhez tartozunk.

A mai liturgikus főünnep tehát arra indít minket, hogy szemléljük azt a csodálatos misztériumot, amelyből származunk, amely felé tartunk, és ezáltal megújítja azt a küldetésünket, hogy az Istennel és egymással való közösséget az isteni szeretetközösség mintája szerint éljük meg. Az a feladatunk, hogy ne egymás nélkül, ne egymás fölé kerekedve, és ne is egymás ellenében, hanem egymással, egymásért és egymásban éljünk. Ez azt jelenti, hogy egymással összhangban befogadjuk az evangélium szépségét, és tanúságot teszünk róla; kölcsönös és mindenki iránt tanúsított szeretetben élünk; megosztjuk egymással örömeinket és szenvedéseinket, megtanulunk bocsánatot kérni és megbocsátani, megtanuljuk megbecsülni a pásztorok vezetése alatt működő különböző karizmákat. Egyetlen mondatban összefoglalva azt a feladatot kaptuk, hogy olyan egyházi közösségeket építsünk, amelyek egyre inkább családok, képesek visszatükrözni a Szentháromság ragyogását, valamint evangelizálni nemcsak szavakkal, hanem a bennünk lakó Isten szeretetének erejével is.

A Szentháromság, miként utaltam rá, az a végső cél is, amely felé földi zarándoklásunk tart. A keresztény élet útja ugyanis lényegileg „szentháromságos” út: a Szentlélek elvezet minket Krisztus tanításainak teljes megismerésére, és arra is emlékeztet minket, amit Jézus tanított nekünk; Jézus pedig azért jött a világba, hogy megismertesse velünk az Atyát, elvezessen hozzá és kiengeszteljen minket vele. A keresztény életben minden a szentháromságos misztérium körül forog, és e végtelen misztériumhoz rendelve valósul meg. Legyünk tehát azon, hogy életünk „tónusát” [hangszínét] mindig magasan tartsuk, és emlékezzünk arra, mi végett, milyen dicsőségért létezzünk, dolgozunk, küzdünk, szenvedünk, és milyen bőséges lesz a jutalmunk. Ez a misztérium átfogja egész életünket, egész keresztény létünket. Emlékezzünk csak például: valahányszor keresztet vetünk, mindig az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében tesszük. És most kérlek benneteket, hogy mindannyian hangosan vessünk keresztet: „Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében!”

Ferenc pápa

Április 5-én a húsvéti szentmise után kórházlátogatásra mentünk, hogy a Feltámadás örömét elvigyük beteg, magányos embertársainknak is.

Április 11-én Jenő testvérünk és barátai tartottak koncertet, Feltámadt, alleluja! címmel.

Április 12-én, az esti szentmise után folytatódott a Lelkipásztori Napok előadásainak közös elmélkedése. Szecsődi Péter atya „Az életadó plébánia. Tanuljunk Isten országában gondolkodni!” című elmélkedését beszélgettük át.

Április 15-én volt egyházmegyei szentségimádási napunk.

Április 19-én a délelőtti szentmisében 19 gyermek járul először szentálódáshoz. Adjunk hálát, és imádkozzunk értük: Adorján Boglárka, Balázs Krisztina, Barta Álmos, Bozsó Réka, Demjén Márta, Dreiszker Ágnes, Farkas Domonkos, Fatsar Domonkos, Gulyás Réka, Gyurka Levente, Hegyessy Márton, Hományi Palkó, Lőrík Anna, Molnár Dénes, Monoki Dorina, Paller Márton, Papp Luca, Preininger-Hortobágyi Gábor, Tamás Bontond! Összeállításunk a 12-13. oldalon olvasható.

Április 24-én négy alkalomból álló előadássorozat indult „Az Ószövetség istenképe” címmel Tanai Zsolt vezetésével.

Április 25-én, szombaton volt közösségünk tavaszi kirándulása. A Sikárosi rétre több irányból, kalandosan, de végül mindenki megérkezett. Biciklisek, gyaloglók, kisgyerekesek együtt ünnepeltük a közös szentmisét a kirándulás fénypontjaként.

Április 25-én este a Fokoláre lelkiség fiataljai rendeztek Jótékonyági bált templomunkban Kárpátalja javára. Köszönjük az igényes programot, felhőtlen együttlétet, a közös tenniakarást!

Május 7-én csütörtökön a csoportvezetők, befogadócsoporthoz tagjai találkoztak.

Május 9-én volt a 9. Élő rózsafüzér zarándoklat, amelyen 9 különböző irányból körbeimádkoztuk Budapestet. Írásunkat a 14-15. oldalon találjátok.

Május 10-én, a délelőtti szentmisében 4 kisgyermek részesül a keresztség szentségében. Imádkozzunk értük és családjaikért: Kubik Lilla Izabella, De Bohum Rosamund Alina, Horváth Nándor és Viktor !

Május 10-én az esti szentmise után folytatódott a Lelkipásztori Napokon elhangzott előadások elmélkedő beszélgetése, Varga László atya „A Krisztusból fakadó élet küldetést ad” című előadásával.

Május 16-án, szombaton kerül sor a Nagymarosi Ifjúsági Találkozóra, melynek témája a tisztaság, mottója – csatlakozva Ferenc pápa ifjúsági világnapi üzenetéhez: „Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent” (Mt 5,8). A főelőadást Gloviczki Eszter és Zoli, valamint Hodász András atya tartotta.

Május 17-én a délelőtti szentmisében a betegek szentségének kiszolgáltatása volt, melyre több héten át készültek beteg, idős testvéreink.

Május 22-én, pénteken a fiatalok vezették a pünkösdi imaórát. Tüzes, lelkesítő, imádságos órát tölthettünk együtt.

Május 31-én Szentháromság vasárnapját, templomunk búcsúját ünnepeltük, reggeli laudessel, akadályversenyyel, közös filmnézéssel, (Harangtorony) kávéházi beszélgetésekkel, kerti bográcsozással, és egy gyönyörű délutáni hangversenyyel. Képosszeálításunk sok-sok örömteli találkozásról tanúskodik a címlapon.

Bibliát másoltunk

119 önkéntes kéz. 119 szívből jövő igen. Egy nemes feladat. Ha átadjuk szívünket, kezünket Istennek, akkor megszólít, feladatokban, emberekben, s most különösen Igéjében. A Bibliamásolók tapasztalataiból idézünk.

„Igazi imádságos élmény volt mindnyájunknak először együtt elolvasni, majd utána újra hangosan olvasni, illetve leírni.” (Z. Zoli és családja)

„Hálát adok Jézusnak, hogy olyan kegyelemmel ajándékozott meg engem is, melynek során újra megerősített abban, hogy Ő szól hozzánk a Szentírásból, és ma is velünk, köztünk van. Nagyon szép és emlékezetes pillanatokat töltöttünk együtt Feri atya szobájában. Először Kinga diktált, és mi csendben hallgattuk, néztük, ahogy Margitka ír, majd nekem diktált, és utána én neki. Nagyon örömteli percek voltak, szinte érezhető volt Jézus jelenléte, és a leírt Varsányi Kriszti gondolatok is mélyen megmaradtak bennem. Nagyon köszönöm Nektek, hogy összefogtátok ezt a szép, közös munkát a mi plébániánkon is.” (S. N. Ica)

„Közel volt akkor egy találkozóra való jelentkezés határideje. Sok gondolkodás, ima után úgy döntöttem, hogy a férjem nélkül – aki nem akart erre a találkozóra eljönni – nem megyek. Aznap este volt számomra a bibliamásolás ideje. Leültem, mindent zavaró dolgot kizártam, és elkezdtem írni szépen, lassan. Már az első sornál megakadt a kezem egy szón, amely mélyen megérintett: „KÜLDELEK!” Az általam írt részben ez a szó háromszor fordult elő. Tapintható volt Isten válasza. Percekig bámultam a betűket. Valami megindult bennem: ujjongó öröm afelett, hogy Isten tényleg ismeri gondjainkat és szükségünkben segítségünkre siet, ahogy számtalan zsolttárban is imádkozzuk. Nagy hálát adtam ezért az isteni vezetésért. Részt vettem a találkozón. Megerősödtem hitemben, testvéreim szeretetében és további szolgálatomban. Dicsőség az Úrnak!” (K. Andrea)

„Az töltött el jó érzéssel, hogy részese lehetek valami nagyon szép kezdeményezésnek. Néhány pillanatra átéltem, ha nem is a maga teljességé-

ben az érzést, amelyet a hajdani biblia másolók érezhettek. (ld. pl: Ráskai Lea) Hálás vagyok, hogy az én népem oly szép nyelvén, a hazám üzenetét viszi el a kereszténység "fővárosába" az egyházam pápájának és hogy valahol a Vatikánban, egy magyarul írt könyvben lesz egy olyan oldal, ami megőriz engem az örökké valóságnak. (S. Kinga)

„A csatlakozás előtt zavart a gondolat, hogy az elkészült másolat a magyar katolikus lélektan tanulmányozására sarkallhat majd grafológusokat itthon s máshol. Később épp az érintett meg, hogy ezzel a magyar nyelv és lélek megőrzését segítjük elő, s ez jó érzés.” (N.K.Magdi)

„Örültem, hogy én is másolhattam egy oldalt és bizony arra indított, hogy többet vegyem a kezembe a Bibliát, pl. az Ószövetséget.” (G. Anikó)

„Nagyon megörültem, amikor hallottam a lehetőségről, hogy együtt összefogva lemásolhatjuk az egész Bibliát, ráadásul Ferenc pápának. Kicsit keveselltem az 1 oldalt, szívesen másoltam volna egy egész fejezetet is, de amikor bekapcsolódtam a másolók csoportjába egészen különös élmény volt várni a soromra, gondolni arra a tízezer testvérré, akik előttem és utánam másolnak.

Az életemet juttatta eszembe: ott is sokan voltak már előttem, és jönnek utánam is majd. Jó volt megélni, hogy része lehetek egy olyan dolognak, amire vágytam ugyan (egyszer már elkezdtem egyedül lemásolni a Bibliát), de ami túlnő rajtam, együtt viszont sikerült! Csodálatos érzés megélni, hogy egy soktagú testvéri közösség része vagyok.

Másolás közben arra gondoltam, hogy legyen minden betű Isten dicsőségére, a borító és az illusztráció rajzolásakor pedig azt, hogy legyen minden vonal egy ima Ferenc pápáért. Köszönöm a lehetőséget!” (Cz. Ildikó)

„Amikor én következtem, egy kis szomorúság töltötte el a szívemet. Az első mondatrészt, amit le kellett írni - „Recint, pedig megölte”(2 Kir.16.9) - eléggé felkavart. Az jutott eszembe, miért pont ezt kellett nekem leírni? Annyira a hatása alatt voltam, hogy el is rontottam a másolást. Aztán újrakezdtém. Akkor már nem egyedül, Kinga diktálta, én meg írtam. Otthon próbáltam újra elolvasni, nem csak azt a részt, amit én írtam, hanem az előző részeket is. Nem igazán értettem még itt, hogy mi is a mondani-valója számomra ennek az ószövetségi bibliai résznek. Később egyik testvérünk egy előadás keretében épp Izajás próféta a Messiás eljövételére vonatkozó jövendölését magyarázta meg. Azt gondolom, hogy a messiási jövendölés szorosan összefügg Acház királlyal és a másolt bibliai résszel, mert Izajás próféta Acház király idejében tevékenykedett. Ő volt az a próféta, aki óvta Acház királyt, hogy idegenekkel kössön szövetséget. Amikor Izajás próféta a Messiás születésére vonatkozóan jövendölt, elképzelhető, hogy az akkori jelenre vonatkozóan akart üzeni, mégis a keresztény hagyomány ebben a jövendölésben Krisztus születésének hírüladását fedezte fel. *„Ezért az Úr maga ad nektek jelet: Igen, a szűz fogan, fiút szül, és Immánuelnek nevezi el.”* Hálát adok azért, hogy én is másolhattam a Magyarok Bibliáját, melyet Ferenc pápának ajándékoznak a szegedi zarándokok. Annak ellenére, hogy egy elég nehéz rész jutott nekem, mégis béke és szeretet van a szívemben. Köszönöm, hogy a Szentlélek elvezetett Acház királytól Izajáson keresztül Jézus Krisztushoz.” (H. Kati)

Tavaly novemberben elindult az épület tervezőivel az egyeztetés. Az előzetes tervek alapján ez év elején pályázatokat nyújtottunk be a főegyházmegyéhez illetve Újpest önkormányzatához. Nagy örömminkre mindkét pályázaton pozitívan fogadták a kérésünket. A főegyházmegye teljes egészében megítélte a kért támogatást. Harangöntésre Gombos Miklós aranykoszorús harangöntő mestert kértük fel (ld: Új Ember 2015.január 4. - vezércikk). A vele folytatott beszélgetések alapján végül a H-É-G kombinációjú harangok mellett maradtunk, ame-

Az engedélyezési tervek végső finomítása után reméljük, hogy Újpest önkormányzatától gyorsan megkapjuk a szükséges engedélyeket a harangtorony kivitelezéséhez. Az előzetes tervek alapján kivitelező jelöltekkel is beszéltünk. Három hónap alatt fel tudják építeni a tornyot, amelynek terveit a templom előterében lehet megtekinteni. A torony 12 oszlopon áll majd a bejárati járda felett árkádot képezve, tetején két méter tizenöt centis kereszttel.

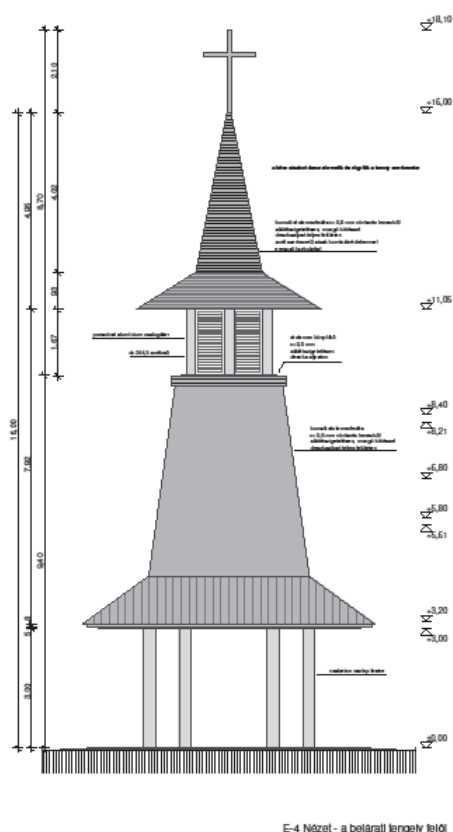
A projekt összköltsége kb. 35 millió forint. Áprilisban gyűjtést is hirdettünk erre a célra, mivel a pályázatokból nagyjából a kiadások felét tudjuk fedezni. Az elmúlt hónapban kb. 2 millió forint adomány érkezett, így jelenleg 20 millió forintunk van a harangtoronyra.

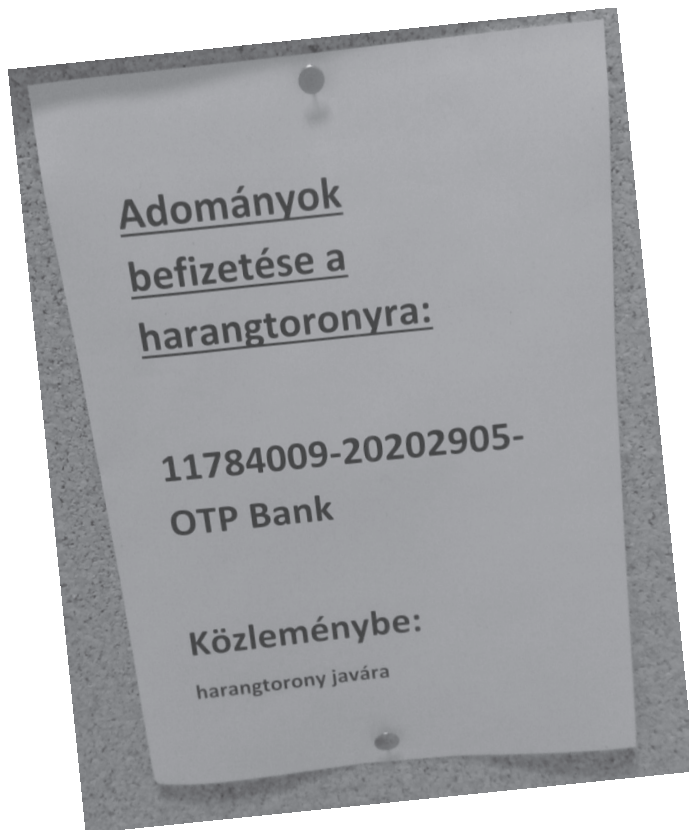
A harangtorony kivitelezésének költségvetése rövidesen elkészül. Ez alapján tudjuk lebonyolítani a kivitelező kiválasztását.

Bíboros atya november 7-én délután látogatást tesz a plébániánkon. Reméljük, hogy addig sikerül felépíteni a tornyot és a megszentelt harangok a mise végére már a végső helyükről hirdethetik Isten dicsőségét!

Továbbra is kérjük és várjuk támogató imáitokat és adománysorsokat!

D. V.

Leendő harangjaink tervezett feliratai

SZENTHÁROMSÁG-HARANG

„LEGYENEK MINDNYÁJAN EGY!” (JN 17,21)

A SZENTHÁROMSÁGOS EGY ISTEN DICSŐSÉGÉRE
KÉSZÍTTETTE
A KÁPOSZTÁSMEGYERI SZENTHÁROMSÁG PLÉBÁ-
NIA KÖZÖSSÉGE
AZ EGYSÉG MEGÉLÉSÉNEK VÁGYÁVAL
ÉS AZ ESZTERGOM-BUDAPESTI FŐEGYHÁZMEGYE
TÁMOGATÁSÁVAL

MÁRIA-HARANG

„LEGYEN NEKEM A TE IGÉD SZERINT.” (LK 1, 38)

SZŰZ MÁRIA TISZTELETÉRE
ÉS ISTEN DICSŐSÉGÉRE KÉSZÜLT
A KÁPOSZTÁSMEGYERI KATOLIKUS HÍVEK ADO-
MÁNYAIBÓL
AZZAL A SZÁNDÉKKAL, HOGY ISTEN HÍVÓ SZA-
VÁT MEGHALLJÁK ÉS KÖVESSÉK

SÁNDOR ISTVÁN-HARANG

„NAGYOBB SZERETETE SENKINEK SINCS ANNÁL,
MINT AKI ÉLETÉT ADJA BARÁTAIÉRT.” (JN 15,13)

BOLDOG SÁNDOR ISTVÁN ÚJPESTI VÉRTANÚ TISZ-
TELETÉRE
ÉS ISTEN DICSŐSÉGÉRE KÉSZÜLT
SOK JÓSZÁNDÉKÚ EMBER ÁLDOZATKÉSZSÉGÉBŐL
ÉS AZ ÖNFELÁLDOZÓ ÉLET IRÁNTI VÁGYÁBÓL

A HARANG ZENGŐ SZAVA

Nemrég reggel indultam a piacra, s meghallottam a kertvárosi templom harangját, eszembe sem jutott akkor misére menni, de a harang meghívott. Nagyön boldog voltam, mindenre lett időm és Jézussal a szívemben kezdhettem a napomat.

Nyaraláskor is mentem már így misére reggel, hogy meghallottam a harangot – belém hasított, hogy : Mise! És mentem.

Egyik kedvenc elmélkedésemből részlet:

"Kereslek, és gyakran megtalállak.

De ahol mindig megtalállak:

Az a fájdalom.

A fájdalom, bármilyen fájdalom olyan,

Mint a harang zengő szava,

Amely imára hívja jegyesét.

Mikor a kereszt árnyéka megjelenik,

A lélek magába száll, visszavonul belső szentélyébe,

S elfelejtve a harang csengését,

Téged "lát", Teveled beszél.

Te jössz hozzám látogatóba.

És én válaszolok Neked:

"Itt vagyok, Uram! Téged akarlak,

Téged akartalak."

Ebben a találkozásban

lelkem már nem érzi a fájdalmat,

hanem szinte megittasodott szeretetedtől:

elmerül Benned, átítatódik Veled,

én Tebenned, Te én bennem,

hogy teljesen egy legyünk.

S akkor újra kinyitom szemem az élet felé,

az élet felé, amely még nem az igazi.

Isteni erő száll belém,

hogy folytassam a Te harcodat."

(Chiara Lubich: Megtalálalak)

Sz. D.

ARANYMISE A MEGSZENTELT ÉLET ÉVÉBEN

Feri atyával beszélgettünk

50 év Istennek odaadott szolgálatban. Számunkra különösen kedves ebből a 25 évnyi közös történet a Lélek útján. Feri atyával beszélgettünk aranymiséjére készülve, hivatásról, apró igenekről, elköteleződésről és elmúlt évének küzdelmeiről-szépségeiről.

A megszentelt élet évében ünnepled papszentelésed 50. évfordulóját. Hogyan látod ilyen távlatból papi hivatásodat?

Mostanában sokszor elmélkedtem azon, mit is jelent a „hívás” 50 év távlatában. A gondolat mindig mély leborulásra, imádásra, hálaadásra indított azért, hogy Isten meghívott engem. A Végtelen Istennek volt-van ideje arra, hogy velem törődjön, hogy hívjon, hogy vezessen Lelke által.

Ilyenkor újra és újra megjelennek gondolatomban, imámban embertársaim, testvéreim is: hisz mindnyájunkat hívta-hívja Isten, a Lélek. És mindnyájunknak így kell hivatásunkra gondolni – amint az ún. megszentelt élet hivatásainak sajátosan –, akik az Úr szavára figyelve választottuk hivatásunkat, vagy akik akár később fedezték fel, hogy életükben a Szentlélek hívását követték-követik.

Nekem gyermekkoromban eszembe sem jutott, hogy Isten nekem a papi hivatást szánná: nagycsaládra gondoltam, mint amelyben születtem, és mint amelyre testvéreim eljutottak.

Mikor kezdett benned érlelődni a hivatás?

Akkoriban Aszódon laktunk, ahol a templomtól egy kerítés választotta el a lakásunkat. Nyolcadikos voltam, amikor egyik nap jöttem haza iskolából és felvillant bennem a Lélek hívása, hogy milyen jó volna „beugrani” egy kis szentségimádásra. Rögtön megjelent egy kis „nem” is: inkább siessek haza, és csillapítsam éhségemet. De hallgattam a hívásra. Következő nap ismét hallottam a hívást, és ismét

tudtam igennel válaszolni. Majd így folytatódott minden nap. Aztán megjelent a hívás a napi szentmisére, szentáldozásra is. És valami nagy-nagy békét, Fényt kaptam. Ez folytatódott elsős gimnazista koromban, majd utána. Délelőtt minden nap szentmise, délután megállás, megpihenés, erőgyűjtés az eukarisztikus Jézus előtt. Bizonyára ezek a Jézussal való találkozások készítettek fel, hogy figyeljek a Lélek hangjára, és igennel tudjak válaszolni az egész életre szóló hívására.

Mit gondolsz, sokakat hív a Szentlélek, akik nem hallják meg ezt?

A Lélek bizonyára sokkal többeket hív, mint ahányan igennel válaszolnak. Először kisebb dolgokra hív, aztán talán nagyobbakra. S akik igennel válaszolnak, azok Életet, egy boldog életutat találnak. Egy pannonhalmi középiskolai lelkigyakorlatunk egyik éjszakáján egy erős benső hívást hallottam: légy pappá. Akkoriban azt tapasztaltam, hogy több esetben tudtam segíteni osztálytársaimnak választ találni hitük kérdéseire, és ez nagy örömet jelentett számukra. Akkoriban Regőczi atya volt a káplán ott, ahol laktunk. Ő a börtönből éppen csak kikerülve csodálatos isteni jelenlétet sugárzott maga körül, és azonnal maga köré tudta vonzani a község fiatalságát, amelyet mások nem tudtak megszólítani. Láttam, ahogy életet adott a fiataloknak. Azt éreztem ennél nincs értékesebb élet, mint ha Jézust tudja valaki adni a fiataloknak, az embereknek, egy falunak, egy városnak, úgy mint Regőczi atya tette.

Az első hívás után évekig vártam annak beéréséig, de valójában nem volt bennem többé kétség afelől, hogy erre az útra kell lépnem. Egyszer bizonytalanoztam csak el – a papszentelés előtti lelkigyakorlat végén: vajon képes leszek-e házasság, család nélkül végigjárni ezt az utat. De akkor lelkiatyám azt válaszolta kérdésemre: ha évek óta nem volt kétséged efelől, most se félj, és nyugodtan lépj át ezen a félelmen. Ha Jézus kezét fogod, Ő sosem fog elhagyni. S így is lett.

Elmesélnél egy eseményt, ahol konkrétan megélted vagy már utólag látod, hogy Isten személyesen szeret és formál?

Többen megkérdezték már: sok fiatalt és lányt is vezettél Jézus útján; vajon ők sosem vonzódtak? Mély kapcsolatban tudtam lenni lányokkal is. Egyszer, fiatal pap koromban, miután egy nagyon komoly és kedves lánnyal beszélgettem, azt éreztem, úgy beszéltem vele, hogy kissé tetszeni is akartam neki. Ezután imámban világosan hallottam a megszólítást, hogy ez nem az én utam. Kérdeztem Jé-

zust, mit tegyek. Azt mondta: ha bejön a szobádba egy lány beszélgetni, legyek én a „függöny” vagy rács, amelyen át reá nézel, szólsz hozzá. Elkezdtem gyakorolni ezt, hogy Jézus által nézzek, általa szóljak. S azóta, egész életemen át ez vezet. Csak Jézust szeretném adni férfinak és nőnek, csak Jézus által szeretném látni őket, szólni hozzájuk. Ily módon Jézus sokukat meg tudott hívni teljesen Istennek szentelt életre (papságra, szerzetességre vagy fokolár szüzességet választó tagjai közé), másokat pedig Istennek szentelt családi életre.

Mit jelent most neked papi hivatásod? Mivel telt az elmúlt egy évéd Máriabesnyőn?

Ahogy távozásom idején mondtam, a káposztás-megyeri Családból való távozásom emberileg halál volt számomra. Teljes sötétség vett körül a hír halatára. Jézus ajándéka, hogy már gyakoroltatta velem, hogy csak a jelen pillanatban éljek: „csak ma estig”.

Az elszakadás sötétségében minden reggel azt imádkoztam át: hogy hogyan is élnék, ha ma este meghalnék, és Jézus elé állnék. Akkor nem volna tegnap, sem holnap, nem volna ez az elszakadás, és a következő napok reménytelensége. Csak ez volna: egyetlen napom van még, hogy ezt kihasználjam, hogy ebben szeressek. Így éltem végig napról napra azt az időt, amíg még Káposztáson voltunk. Közben Andor atyával is mindennap ugyanerről elmélkedtünk reggel. Közben őt külön is kellett erősítenem, mert neki még sokkal nehezebb volt, mint nekem.

A káposztási lelkigyakorlatok, táborokba való utolsó ellátogatások – bár első látásra jónak tűntek, hogy ezeken legalább búcsút tudok mondani mindenkinek: fiatalnak, gyermeknek, felnőttnek – valójában halálosan nehezzé váltak. Búcsúzni egyszer is nehéz, hát még többször. Ezért e napokon különösen is minden nap ezt éltem: ha ma az utolsó nap, akkor kibírom estig, sőt akkor ezt meg tudom élni örömmel. De azért mindegyik után fájt, hogy nem tudtam kifejezni a bennem levő szeretetet – különösen a fiatalok és gyermekek iránt. (A felnőttekről tudtam, ők jobban értik, mi zajlik bennem; ami bennük is.)

Ugyanebben a lelkületben kezdtem el élni Máriabesnyőn is. Mindenki új volt, mindenki idegen, és emberileg nagyon egyedül voltam (nagy teher volt még erősen gyengült arc-memóriám terhe is). De minden reggel és minden nap többször vissza tudtam térni az Ő örömébe: hogy „ma van egy kincsem, ez a nap”, amelyen szerethetek, és más nem számít.

Aztán Jézus ajándékából elég hamar elhalványult bennem a fájdalom: s egyre élőbbé lettek a jelen pillanatok eseményeinek fényei. Elsősorban a jézusi együtt-élés a fokoláre plébános atyával, és a plébánián lakó nyugdíjas atyával is. Aztán a kegyelmi találkozások: az hogy váratlanul többen fordultak hozzám tanácsért, házassági kapcsolatban

való segítség-kéréssel stb. Aztán elvállaltam egy katekumen alapozó csoportot, majd a besegítést az itteni 5 (azóta 7) házaspár működésébe, majd jött két Biztos Út tanfolyam: egyik a középiskolásoknak másik az egyetemistáknak, s ennek befejeztével ezekből született egy 17 év feletti ifi csoportja (a 17 év alattiak számára létezett egy csoport).

Közben öröm volt, hogy több időm maradt könyvek írására. A bér márkázók számára írt „Vegyétek a Szentlelket” c. hittankönyvet már leadtam a Szent István Társulatnak. Ugyanezen Kiadó jelezte, hogy kiadásra kész, és őszre megjele-

nik az „Intézmény és karizma az egyházban” c. kötetem, amelyet a nyomdába adáshoz már csak átnézni kellett. Jelenleg a hittudományi karokon használt „Lelkipásztori teológia és új evangelizáció” c. egyetemi tankönyvem új, átdolgozott kiadásán dolgozom (10 éve, az utolsó kiadás megjelenése óta nagyon sok minden történt a világban, az egyházban, és az én tapasztalataimban is, amelyeket bele kell dolgoznom). Június végéig le kellene adnom, hogy a tanév kezdetére megjelenhessen.

Ha egy szót kellene mondanod, mi van most a szívedben?

Mindig újra törekszem a jelen pillanatban keresni és megtalálni Jézust. Ez van leginkább bennem, és egy nagy hála Neki az elmúlt 50 évért. Ez a hála hálát jelent sok-sok testvéremért: szüleimért, rokonaimért, hívő testvéreimért, a Fokoláre Mozgalomért, ottani paptestvérekért stb. és mindazokért, akik bármilyen formában segítettek életem útján. Egy papi évfordulón úgy mondjuk a pap életútjáért adunk hálát, s az általa közvetített kegyelmekért. De ebben benne van, hogy hálát adok azokért a névtelen testvérekért, akik konkrét tettekkel, szeretettel vagy imával segítettek, hogy Jézus kegyelmének közvetítője lehettem, illetve akikkel együtt váltunk alkalmassá arra, hogy a világ megismerhette a köztük élő, köztük működő Jézust.

T. B. N.

Minden jel Fatimába vezet?

Jó pár évvel ezelőtt elterveztem, hogy ha befejezem a doktorit, akkor elmegyek egy zarándoklatra, hogy megéljem a hálát és a további céljaimat is átélmélkedjem isteni légkörben.

Bár nem sokat tudtam akkor még Fatimáról, úgy gondoltam elég távoli célpont egy zarándoklathoz. Az évek teltek és ennek a zarándoklatnak a terve elhomályosult, realitását is vesztette.

Év elején kiderült, hogy egy szakmai konferenciára Lisszabonba kell majd mennem pár napra. Akkor föl is merült bennem, hogy az már egy országhatáron belül van Fatimával, és eszembe jutatta ezt a régi tervet. Ugyanakkor tudtam, hogy munkaügyben megyek, egy kolléganővel, akit nem illik magára hagyni, nem vettem számításba ezt a lehetőséget, hogy onnan majd átmenjek Fatimába. Az út előtt, amire májusban került sor, többen meg is kérdezték, hogy ha már Lisszabonba megyek, akkor Fatimába nem megyek el? Határozottan mondogattam, hogy nem, hát ez most nem arról szól.

Mikor megérkeztünk Lisszabonba, este volt, de még világos, és a kolléganőmmel elindultunk sétálni. Egyszer csak fölmutatott az égre: „Nézd, szivárvány!”. Nem szép, hosszú szivárványt láttam, mikor fölnéztem, hanem csak egy foltocskát, éppen olyat, mint Medjugorjében láttatok többen a közösségi zarándoklaton. Nem nagyon hiszek az ilyen direkt jelekben (bár folyton kérem őket a Jóistentől), de az a pici fényjelenség az égen megdobbantotta a szívemet. Lehet, hogy mégis el kéne menni?

Másnap a facebookon láttam, hogy valaki megosztot-

ta, hogy a Fatimai Szűzanya ünnepe május 13-án, szerdán lesz. De hát pont aznap ér véget a konferencia és csak másnap megyünk haza. De nem reális – gondoltam még mindig – mert este, ha el is utazom oda, ki tudja hogyan jutok vissza. Még aznap

délután világossá vált számomra, hogy a tervezett program igazából már 13 órakor véget fog érni, utána egy olyan rész jön, amiben mi már nem vagyunk érintettek. Ekkor már megfogalmazódott bennem a vágy, hogy akkor én mégiscsak szeretnék elmenni. Megnéztem a vonatokat, de kiderült, hogy túl drága és túl sok időt is venne igénybe az út. Gondoltam, akkor mégsem most jutok el, ami kár, mert már kezdtem beleélni magam. Valami azonban tovább motoszkált bennem és elkezdtem keresgélni más lehetőségek után. Kiderült, hogy busszal sokkal simábban meg tudom oldani ezt a kis utazást. Az elhatározás tehát megszületett, már csak a kolléganőmmel kellett megbeszelnem, hogy bár közös csavargást terveztünk, az én utam, most egy kicsit mégis másfelé visz majd. Irtó megértő volt.

Ekkor már kedd reggelénél jártunk és úgy tűnt gond nélkül mehetek majd, amikor is borzasztó rosszul lettem, elkaptam valami vírus. Aznap hihe-

tetlenül legyengültem, a fél délutánt ágyban töltöttem. Imádkoztam, nem értettem, hogy akkor ez most hogyan is van, volt egy hívás, válaszoltam rá, és erre így járok. Arra jutottam, hogy annál inkább el kell mennem.

Másnap délután a buszon, ami vitt Fatima felé imádkoztam és gondolkodtam rajta, hogy mi is az, amiért megyek. Isten jelenléte, válaszolni Máriának, rábízni dolgokat, embereket. Nem töltöttem sok időt a zarándokhelyen. Volt egy órácskám imádkozni, sok mindenkit vittem magammal, részt tudtam venni egy szentmisén. Láttam a sok zarándokot, hogy mennyi féle ember jött el idáig és hálás voltam, hogy ott lehetek velük én is. Este mikor visszatértem Lisszabonba, a kolléganőmmel jó hosszan beszélgettünk Fatimáról, az egyházzal, Isten-kapcsolatról. Ha másképp nem, már ezért megérte, de úgy sejtem ez csak egy kis része a százszorosnak.

B. Sz.

JÉZUSSAL TALÁLKOZTUNK

Hitoktatóink hétről hétre hűségesen adják idejüket, energiájukat, önmagukat, hogy vezetgessék gyermekeinket a Jézussal való találkozásra. **H.E szterrel**, az idén elsőáldozó gyerekeink beszélgettünk az idei évről, a felkészülés fényeiről, kegyelmeiről, a közös útról szülőkkel és gyerekekkel.

Hogy vágtál bele ebbe a hittanos évbe, mik voltak a terveid, célkitűzéseid?

Ott kezdeném, hogy harmadikos korukban kért meg Feri atya a csoport felkészítésére, az elsőáldozásra. A csoport addigi vezetőit, Annáékat ismertem, hiszen a hitoktatói találkozásokon már megbeszéltük a csoporttal megélt szépségeket, nehézségeket. Igent mondtam, mert szükség volt a segítségre, és korábban már több csoporttal jártuk végig a jézusi utat a találkozásig. Nem mondom, hogy ez rutin, mert nem az. Minden csoport más. Fontosnak tartom a gyermekekkel a bizalmi kapcsolat kialakítását, az egymásra figyelést. Hiszem, hogy a hittan a lelkek találkozása, megnyílása a jóra, a szeretetre, mely által egymást erősítjük.

Több csoportot is vezettél már elsőáldozásig, mindegyik egy kicsit más és más. Miben érezted különlegesnek a mostani csoportot?

Nagyon érdeklődőek és szívesen megosztják gondolataikat, sokat kérdeznek. Játékkal erősítettem a társas kapcsolataikat. Befogadóak, hiszen a később csatlakozó két új gyereket is nagy szeretettel veszik körül. Mostanában vallásos témájú filmekben keressük, és fedezzük fel együtt a tanultakat (pl. a „Szeretet gyógyít” c. filmet néztük legutóbb). Külön ajándék, hogy a gyerekek kezesei között többen is voltak korábbi hittanosaim.

Mik voltak a nehézségeid az évben? Mi az, ami nehezen ment?

A nehézségek áthidalhatók a közösségünkben. A szülői találkozásoknál sokat segített Andrea és a felkészítő testvérek. Amikor kértem, Béla atya is segített a gyermekek felkészítésében. Mély tapasztalat volt, amit az év végén, az utolsó szülői hittanon meg is osztottam a szülőkkel, hogy váratlanul egy plusz feladatot kaptam az óvodában. Tavasszal beiskoláztak egy szakértői tanfolyamra, ami szinte az összes hétvégémet leterhelte nyár végéig. Májusra, az elsőáldozás utánra aztán megérett bennem a gondolat, hogy vissza mondom és nem csinálom tovább. Igaz, hogy anyagilag és szakmailag is előrelépést jelentett volna a tanfolyam, de nem ért annyit, hogy a számomra fontos családi és közösségi, segítő feladataim rovására menjen.

Miért adsz hálát, mi az, amit különösen szívedben őrzöl az idei elsőáldozásból?

Hálát adok minden pillanatért, ami a szívünket fényesítette. Hálát adok a szülőkért, akik elfogadtak és segítettek az elsőáldozást emlékezetessé tenni a szívből jövő dalukkal. Hálát adok az elsőáldozók két szín alatti áldozásáért. Hálát adok a közösség minden segítő tagjáért, imáért.

D. E.

Andrea, a most harmadikosok, jövőre elsőáldozók hitoktatójaként sokat segített az idei évben nekünk is a felkészülésben. Ve-le is beszélgettünk:

Mit jelentett neked ez a hittanos év?

Ebbe a hittanos évbe nagy lendülettel vágtam bele. A kihívás Feri atya nélkül nagy volt, de éreztem magamban elég rutint és reméltem, hogy Béla atya is beleteszi a részét a gyermekhittanba. A tervem a gyermekekkel mindig ugyanaz: *megszerettetni velük az imádságot és a szentmisét*. A módszerem első-sorban sok ének, történetek, a Szentírás használata, fejtörők, drámajátékok, és a pillanat adta ötletek. Sokat ismétlünk kérdés-válasz formájában, időnként filmrészletek is színesítik az órát.

Minden csoport más és más. Miben érezted különlegesnek (másnak) a mostanit?

Ezt a csoportot (a harmadikosokat) az idén vettem át, tehát először meg kellett ismernem a gyermekeket. Nagyon gyorsan megszerettük egymást. Látszik, hogy nagyon szerető, meleg családi háttérből jönnek.

Nagy kegyelem a velük való együttlét. Ennyire egységes csoportom még nem volt. **HÁLA** legyen ezért Istennek!

Milyen keresztekkel találkoztál ebben az évben?

Egy kivételével a szülők nem vették komolyan, illetve nem tudták megoldani, hogy havonta egyszer eljőjenek a szülői hittanra, pedig sokszor kértem őket erre. Ezt a helyzetet csak Jézust megölelve magamban tudtam örömmel átadni Neki. Imádkozom, hogy jövőre ne így legyen.

Miért adsz hálát, mi az, amit különösen szívedben őrzöl az idei elsőáldozásból?

Az idei elsőáldozók szüleinek találkozásán többször részt vettem, igazából együtt készültünk. Nagyon nagy ajándéknak élttem meg azt a rászánt időt, amit ezek az együtt töltött esti órák jelentettek nekem. Jó volt, hogy elmondhattam mindazt, ami a tarsolyomban van ennyi év gyümölcseként Istenről, családról, nevelésről, az élet-adta legkülönbébb helyzetekről. Mindig éreztem, hogy Jézus tagja volt a szülői csapatnak, Ő mindig megállította Jelenlétével a találkozókat. Mindig végtelen hála és öröm, ha erre gondolok. D. E.

Anna és Áron négy éven át volt hitoktatója ennek a csoportnak Eszter előtt.

Anna, miben érezted különlegesnek az idei negyedikeseket?

Nagyon büszkék voltunk rájuk. Ez az ünnep egy olyan állomás volt, ahonnan jó volt visszaemlékezni a kis ovisokra, akikkel hat éve elindultunk. Látni, hogy mennyit értek ez alatt az idő alatt egyenként és közösségként is, és örülni annak, hogy jó úton haladnak a családok, a közösség és Eszter segítségével.

Miért adsz hálát, mi az, amit különösen szívedben őrzöl az idei Elsőáldozásból?

Különleges volt az idei Elsőáldozásban a közös kehelyből áldozás. Ahogy álltak egymás mellett (és ahogy kommunikáltak is közben egy kicsit egymással...) úgy éreztük, ez kiemeli azt, hogy nem csak egyenként járultak elsőáldozáshoz, hanem egy csoportként, egy közösségként. Szívmelengető volt együtt lenni a gyerekekkel az Elsőáldozás utáni kakaózáson is, ahol felszabadultan emlegették a régi, közös élményeket, és nagyon figyelmesek voltak egymással és velünk is. Igazi ünnep volt, és jó volt megtapasztalni ennek az ünnepnek mind a két arcát: a lelki mélységet és a felszabadult örömet is. D. E.

Kezesként számomra idén is nagyon sokat adott az elsőáldozás ünnepe, illetve az elsőáldozókkal való készület. Ha lehet illet mondani, ez már a „sokadik” alkalom volt, hogy kezesként kísértem végig valakit a felkészülésben. Amit azonban nem mernék állítani magamról az az, hogy én már „tapasztalt” kezes vagyok. Ugyanis mindig rá kell döbbenjek, hogy mennyi mindent tanulhatunk és kaphatunk egymástól, azaz hogy mennyi mindent tanulhatok és kaphatok én személyesen egy leendő elsőáldozó lépései, szeretete, készülése által. Sosem szabad elfelejtenünk, (még ha „sokadjára” is vagyunk kezesek, bérmaszülők stb.) hogy ami egy készülő elsőáldozó és keze között van, az egy személyes kapcsolat, amely folyamatosan alakul, és amely két ember között mindig egyedi és másmilyen, mint másik két ember között, így sosem lehet eléggé tapasztaltnak lenni.

Számomra nagyon sokat jelentettek a programok, a beszélgetések, az együtt eltöltött idő. Nagyon jó volt, hogy Botival már több éve ismertük egymást, gyakran beszélgettünk misék után és más közösségi programokon, és nagyon örültem, mikor már közel 2 évvel az elsőáldozás előtt megkért, hogy legyek a keze. Nagyszerű volt őt és családját még jobban megismerni az év során, és vicces volt látni, ahogy többször ő vette kezébe az irányítást, én pedig csak azon kaptam magam, hogy éppen olyan helyen vagyunk és olyan időben, ami nekem (a „tapasztaltnak”) eszébe se jutott volna J. Különös kiváltságnak tartom, hogy tanúja lehettem és gazdagodhattam az által, hogy miként épül egy másik ember hite, és személyes kapcsolata az Istennel, és hogy mit jelent számára Jézussal találkozni. (Cs. Gy.)

KÖRBEFONTUK BUDAPESTET

Nagyon örültem, hogy írhatok az Ébresztőbe az Élő rózsafüzér zarándoklatról.

Először is szeretném mindenkinek megköszönni, akik részt vettek a zarándoklaton és akik segítettek, hogy szépen sikerüljön. Neveket megpróbálok nem említeni, nehogy valaki kimaradjon.

Számomra az egyik legnagyobb élmény, hogy mintegy varázsütésre minden évben összeáll a csapat, akik hordozzuk az egész zarándoklatot. Ez nem egyemberes feladat.

2007-ben, mikor Molnár András, egy fiatal egyetemista bécsi tapasztalatai alapján megálmodta ezt a zarándoklatot Bu-

dapest körül, akkor eljött Káposztásmegyerre, hogy itt is meggyőzzön embereket ennek az ügynek. Sose felejttem el, amikor egyik közösségi tagunk azt mondta: Pali, add a neved, hogy legyen innen is valaki, aki ezt a nemes célt képviseli. Én gyanútlanul elfogadtam, de még máig se látom teljes terjedelmét annak, hogy mit vállaltam. Az biztos, hogy elsősorban az igenek mondását tanultam meg. Gyakran mondjuk, hogy „én erre nem vagyok képes”, és mégis meg kell tenni. Nagyon sok példát tudnék mondani, hogy mire nem vagyok képes. De ez nem fontos. Látva elégtelenségemet, segítségül szoktam hívni Jézust és a

Szűzanyát, hogy segítsenek megszervezni a zarándoklatot. Ők az első segítség.

Későn érő típus vagyok, idén jutott először eszembe, hogy ne csak a szórólapokat osszuk, hanem menjek is el a környező plébániákra és élőszóval is hívjam az embereket zarándokolni.

9 külön szakaszban járjuk körül Budapestet, és mind a 9 szakasz kicsit más, sokat tanulunk egymástól.

Kb. fél évig tart az intenzív felkészülés a zarándoklatra, ilyenkor havonta összejövünk mind a 9 szakaszból és megosztjuk a feladatokat:

szórólapok, plakátok, emléklapok, szentképek készítése, hangosítás, mobil WC rendelés, engedélyek, honlap karbantartás, stb.

Nekem elég prózai szerep, a pénztárosság jutott, ebben sokat segít feleségem, Gabi.

Ági lányom elejétől fogva bekapcsolódott a szervezésbe. Vele hónapokig edzünk, hogy végig tudjuk járni az egész szakaszt, és ne kelljen arra figyelni, hogy hány vízhozam nőtt a lábunkon, hanem a többiekre tudjunk koncentrálni.

Idén végigjárta velünk a teljes távot a dunakeszi Szent Mihály templom plébánosa, Kozsuth Zsolt atya is. A végére nagyon-nagyon elfáradt. Próbáltam vigasztalni, hogy mi Ágival hónapokig készültünk, azért ment könnyebben a gyaloglás.

Talán a legszebb része a zarándoklatnak, amikor a Duna közepén a (kenyérben) jelenlévő Jézus megáldja a várost. Meghitt megálló az ebéd itt Káposztásmegyeren, mindig finom falatokkal várnak minket közösségünk tagjai. A mostani alkalommal Béla atya is köszöntötte a zarándokokat. Az alagimajori romtemplom mindenkit megérint. Megindító, ahogy harangzúgás közepette találkozunk a szembe jövő 1. szakasszal a főtí végponton.

Szerintem nekünk az a feladatunk, hogy képességeink szerint adva magunkat mindig nekilendüljünk ennek a nehéz, de szép zarándoklatnak.

Mindig közösségközpontú voltam, ezért járunk 32 éve hetente hittanra a Városmajorba, és ide Káposztásmegyerre is. A zarándoklaton is igyekszem közösségé formálni a Budapest legkülönbözőbb részeiről jött embereket. Ebben a jövőben is a segítségeket kérem. Az induláskor körbeállunk és aki hangosan meri, az elmondja, hogy kiért, miért ajánlja fel a zarándoklatot. Ezzel is építjük a közösséget.

A jövőben is szívesen látlak Titeket erre a nehéz, de szép közösségépítő zarándoklatra.

K. P.

NEVESSÜNK!

(Régi rímek gimnazista koromból)

Eső

A villámok ma cikáznak,
S az erdőben macik áznak.

Ady felfedezése

Most tudtam meg Ady de jó.
Új kötetét add ide, jó?!

Még tudtok jelentkezni a nyári táborokba, lelkigyakorlatra.

A **hittantáborba** (július 29 – aug. 02. Szokolya), az irodában lehet jelentkezni 5000 Ft előleg befizetése mellett június 7-ig.

A **felnőtt lelkigyakorlatra** (aug. 20 -23. Eger) elektronikusan lehet jelentkezni, a részvételi összeget kérjük, hogy átutalással küldjétek el. Előleg itt is 5000 Ft. A jelentkezési határidő június 7.

Kérjük, hogy mielőbb jelentkezzenek, és lehetőleg ne hagyjátok az utolsó napokra! Köszönjük!

Előre jelezzük:

Június 08-án, hétfőn, 20 órától vendégünk lesz Berkecz Franciska szociális testvér, aki a „Krisztusi vezetés – vezetői engedelmesség” címmel tartott nagyon érdekes, elgondolkodtató és felemelő előadást a Lelkipásztori Napokon. Nagyjából erről fog nekünk is beszélni, adaptálva Káposztásmegyer sajátosságaira. Az előadás után lehet vele beszélgetni, kérdezni. (évekig volt a Szociális Testvérek Társaságának elöljárója) Mindenkit szeretettel várunk!

Június 14. vasárnap gyerek kiscsoportok találkozója a 9 órai szentmise után.

Június 14-től (tehát már 14-én is) a vasárnap esti szentmise 19 órakor kezdődik!

Június 15-től az iroda is a nyári nyitva tartás szerint működik;

hétfő – szerda – péntek: 10–12-ig és 17-19 óráig

Kedves Közösség!

Örömmel tudatjuk veletek, hogy megszületett
ötödik gyermekünk, **Farkas Borbála**.
Mind a ketten jól és már otthon vagyunk.
Köszönjük imáitokat!

Üdvözlettel:
Ági, Gábor, Dorka, Kati, Ilu, Ádám, Bori

Örömmel adjuk hírül, hogy
március 29-én megszületett

Wellmann Mónika.

Szent Mónika legyen közbenjárója a
családnak, hogy szeretetben, békes-
ségben, egészségben éljenek, bővel-
kedve Isten kegyelmében!

**Kismamáink,
akikért imádkozunk**

Solymár Eszter első
gyermekét várja

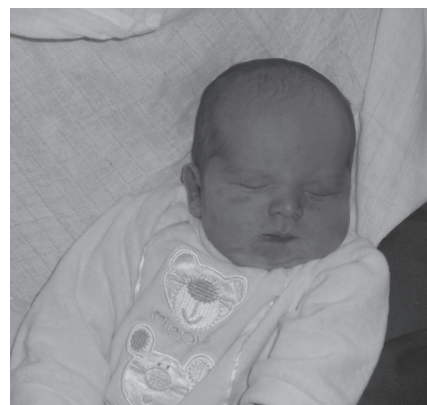
s mindazokért, akiről (még)
nem tudunk...

Kedves Testvérek!

Örömmel tudatjuk, hogy Isten
szeretetéből május 20-án meg-
született

Várhegyi Mátyás Ábel
3990 g és 57 cm-el.

Várhegyi család

Újságunk előállítási költsége 150 Ft.

Köszönjük adományaitokat!

Nyári táborok időpontjai:

Ministráns tábor: július 1 – 5., Pilismarót

Hittantábor: július 29 - aug. 2., Szokolya

Felnőtt lelkigyakorlat: augusztus 20 - 23., Eger

ÉBRESZTŐ

**A Káposztásmegyeri Szentháromság
Plébánia lapja**

Szerkesztésért felelős:

Tamásné Bese Nóra, Szalma Dóri
Szerkesztésben segítenek: Demjén Emi,
Dyekiss Marika, Hátori Kinga, Harnos Jenci,
Körtvélyessy Zsuzsi, Kucharik Andi,
Machalik Kriszti, Szirmai Tamás
Korrektúra: Körtvélyessy Zsuzsi
Képek: Berényi Szilvi, Farkas Géza,
Kurucz Pali, Körtvélyessy Zsuzsi